

2. V prípade kladnej odpovede na prvú prejudiciálnu otázku, bráni ten istý článok tomu, aby sa na účely spochybnenia zaručeného dlhu ručiteľ užívateľa platobných služieb dovoľával – z dôvodu tých istých skutkových okolností – občianskoprávnej zodpovednosti podľa všeobecných právnych predpisov, ktorú má poskytovateľ platobných služieb, ktorý je oprávneným z ručenia?

⁽¹⁾ Ú. v. EÚ L 319, 2007, s. 1.

**Návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Cour de cassation (Francúzsko) 24. júla 2020 –
Bank Sepah/Overseas Financial Limited, Oaktree Finance Limited**

(Vec C-340/20)

(2020/C 339/05)

Jazyk konania: francúzština

Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania

Cour de cassation

Účastníci konania pred vnútroštátnym súdom

Žalobca: Bank Sepah

Žalované: Overseas Financial Limited, Oaktree Finance Limited

za účasti: Procureur général près la Cour de cassation

Prejudiciálne otázky

1. Majú sa článok 1 písm. h) a j) a článok 7 ods. 1 nariadenia (ES) č. 423/2007 ⁽¹⁾, článok 1 písm. i) a h) a článok 16 ods. 1 nariadenia (EÚ) č. 961/2010 ⁽²⁾, ako aj článok 1 písm. k) a j) a článok 23 ods. 1 nariadenia (EÚ) č. 267/2012 ⁽³⁾ vykladať v tom zmysle, že bránia tomu, aby sa bez predchádzajúceho povolenia príslušného vnútroštátneho orgánu vykonalo na zmrazenom majetku také opatrenie, ktoré nemá atributívny účinok a akým je záložné právo alebo zabezpečovacie opatrenie na zaistenie pohľadávok upravené vo francúzskom občianskom a exekučnom poriadku?
2. Je na účely odpovede na prvú otázku relevantné, že dôvod vzniku pohľadávky, ktorá sa má vymáhať voči osobe alebo subjektu, ktorého majetok je zmrazený, nesúvisí s iránskym jadrovým a balistickým programom, ktorý predchádzal rezolúcii Bezpečnostnej rady Organizácie Spojených národov č. 1737 (2006) z 23. decembra 2006?

⁽¹⁾ Nariadenie Rady (ES) č. 423/2007 z 19. apríla 2007 o reštriktívnych opatreniach voči Iránu (Ú. v. EÚ L 103, 2007, s. 1).

⁽²⁾ Nariadenie Rady (EÚ) č. 961/2010 z 25. októbra 2010 o reštriktívnych opatreniach voči Iránu, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 423/2007 (Ú. v. EÚ L 281, 2010, s. 1).

⁽³⁾ Nariadenie Rady (EÚ) č. 267/2012 z 23. marca 2012 o reštriktívnych opatreniach voči Iránu, ktorým sa zrušuje nariadenie (EÚ) č. 961/2010 (Ú. v. EÚ L 88, 2012, s. 1).

Žaloba podaná 24. júla 2020 – Európska komisia/Talianska republika

(Vec C-341/20)

(2020/C 339/06)

Jazyk konania: taliančina

Účastníci konania

Žalobkyňa: Európska komisia (v zastúpení: F. Moro, A. Armenia, splnomocnení zástupcovia)

Žalovaná: Talianska republika

Návrhy žalobkyne

Komisia navrhuje, aby Súdny dvor

- určil, že Talianska republika tým, že priznala oslobodenie od spotrebnej dane z palív používaných súkromnými športovými plavidlami len v prípade, že sú predmetom prenájmu, nezávisle od ich skutočného používania, si nespĺnila povinnosti, ktoré jej ukladá článok 14 ods. 1 písm. c) smernice 2003/96/ES⁽¹⁾,
- zaviazal Taliansku republiku na náhradu trov konania.

Žalobné dôvody a hlavné tvrdenia

1. Článok 14 ods. 1 písm. c) smernice Rady 2003/96/ES z 27. októbra 2003 o reštrukturalizácii právneho rámca spoločenstva pre zdaňovanie energetických výrobkov a elektriny stanovuje, že členské štáty oslobodujú od daní energetické výrobky dodávané na používanie ako palivo na účely námornej plavby v rámci vôd spoločenstva (vrátane rybolovu), okrem športových plavidiel. Z definície súkromného športového plavidla, ktorú obsahuje citované ustanovenie vyplýva, že oslobodenie sa vzťahuje na dodávku služieb za odplatu na komerčné účely. Rovnako z toho vyplýva, že používateľom plavidla je jeho vlastník alebo nájomca.
2. Pojem používateľ bol spresnený v rozsudku z 21. decembra 2011 vo veci Haltergemeinschaft, C-250/10⁽²⁾, podľa ktorého v rámci nájmu sa ako používateľ na účely priznania alebo odmietnutia predmetného oslobodenia musí zohľadniť nájomca a nie prenajímateľ. Z uvedeného vyplýva, že nestačí, aby sa nájom ako taký považoval za obchodnú činnosť prenajímateľa, ale je dôležité overiť na aký účel používa nájomník plavidlo. Relevantnými sú konečný používateľ a konečný účel použitia plavidla a práve toto použitie musí slúžiť „priamo na poskytnutie služieb za odplatu“ na priznanie oslobodenie od dane ako to pripomenul Súdny dvor vo svojom rozsudku z 13. júla 2017 vo veci Vakarų Baltijos laivų statykla, C-151/16⁽³⁾.
3. Na uplatnenie predmetného oslobodenia je preto potrebné analyzovať skutočné používanie súkromného športového plavidla jednotlivito podľa prípadu.
4. Z analýzy talianskych ustanovení, ktorými sa uplatňuje predmetné oslobodenie, z odpovedí na výzvu a z odôvodneného stanoviska vyplýva, že oslobodenie sa odmieta alebo priznáva nezávisle od skutočného používania plavidla.
5. V tejto žalobe sa Komisia domnieva, že v Taliansku sa predmetné oslobodenie uplatňuje v rozpore s ustanoveniami článku 14 ods. 1 písm. c) smernice 2003/96/ES.
6. Komisia konkrétne tvrdí, že pokiaľ ide o priznanie alebo odmietnutie oslobodenia, talianske daňové orgány nevykonávajú preskúmanie jednotlivito podľa prípadu na aký účel sa plavidlo skutočne používa. Talianske orgány tvrdia, že toto preskúmanie sa vykonáva pri zohľadnení sektorovej legislatívy, ktorá má práve uľahčiť toto preskúmanie ako je to v prípade skutočnosti, že námorná plavba sa povoľuje prostredníctvom typizovanej nájomnej zmluvy alebo príležitostnej nájomnej zmluvy. Talianske orgány tvrdia, že v prípade nájmu sa v každom prípade musí oslobodenie priznať hospodárskym subjektom, ktorí poskytujú služby námornej plavby, pričom z oslobodenia sa musia vylúčiť tí, ktorí poskytujú príležitostný nájom. Keďže talianske orgány opätovne tvrdia, že oslobodenie sa odmieta alebo priznáva na základe typu zmluvy a teda abstraktným spôsobom, potvrdili tak, že neoverujú konkrétne, či sa oslobodenie priználo tomu, kto mal naňho nárok alebo odmietlo tomu kto naňho nárok nemal.
7. V prípade krátkodobého nájmu sa tak vylučuje akákoľvek možnosť oslobodenia a to aj napriek tomu, že v skutočnosti môže konečný používateľ využívať plavidlo na priame poskytovanie odplatných plnení pričom skutočnosť, že prenajímateľ má v úmysle vykonávať činnosť námornej plavby je v tomto ohľade bezvýznamná. Podľa talianskeho práva sa príležitostný nájom plavidla nepovažuje za možnosť používať plavidlo na komerčné účely.

⁽¹⁾ Smernica Rady 2003/96/ES z 27. októbra 2003 o reštrukturalizácii právneho rámca spoločenstva pre zdaňovanie energetických výrobkov a elektriny (Ú. v. EÚ L 283, 2003, s. 51; Mim. vyd. 09/001, s. 405).

⁽²⁾ EU:C:2011:862, bod 22.

⁽³⁾ EU:C:2017:537, body 29 a 30.